

30. MÁJ

Vyšiel som po schodoch do svojho ateliéru, ovoňal som vlhký vzduch v kozube a premýšľal som, ako dlho by trvalo, kým by tam všetko pohltili plamene. Možno len pár minút. Oprel som sa o stenu, prekrižil som si ruky a hľadel som na všetky tie oči, ktoré hľadeli na mňa. Abbie sa veľmi usilovala donútiť ma, aby som veril. Vzala ma takmer na koniec sveta, zoznámila ma s Rembrandtom, štouchla ma do pleca a povedala: „Dokážeš to.“ A tak som maľoval. Najmä tváre. Pred rokmi do mňa mama zasiala to semeno a o pár rokov neskôr ho Abbie polievala, pestovala, strihala. V skutočnosti keby bol oheň silný a hasiči pomalí, mohol som zarobiť na vyplatení poistnej sumy. Okolo mňa stálo v radoch pri všetkých štyroch stenách viac ako tristo zaprášených obrazov, samé oleje na plátne. Bol to výsledok desiatich rokov práce. Tie tváre som zachytil v okamihoch, keď prejavovali emócie, ktoré poznali v srdci, ale málokedy ich vyslovili ústami. Kedysi to bolo ľahké. Išlo to plynulo. Spomínam si na okamihy, keď som sa nevedel dočkať, kým sem prídem, keď som to nedokázal zadržať a maľoval som štyri plátna naraz. V tie prebdené noci som objavoval Vezuv, čo vo mne driemal.

Hľadelo na mňa posledné desaťročie môjho života. Kedysi tie plátna sľubne viseli v ateliéroch v celom Charlestone, no pomaly sa jedno za druhým vracali. Samozvaní výtvarní kritici poučujúci v miestnych novinách sa sťažovali, že moje diela „nie sú originál-

ne“, „nemajú dušu“ a môj najobľúbenejší citát znel „sú nudné a chýba im umelecká zručnosť a porozumenie“.

Preto kritikov nazývajú kritikmi.

Na stojane predou mnou sa vynímalo biele plátno. Zaprášené, vyblednuté od slnka, popraskané. Prázdne.

Ako ja.

Vyšiel som cez okno po kraji strechy a vystúpil som po železných schodoch do vranieho hniezda. Cítil som vo vzduchu soľ a hľadel som na vodu. Odkiaľsi na mňa zaškriekala čajka. Vzduch bol dusný, zahaloval mesto tichom. Obloha bola jasná, ale voňala dažďom. Mesiac v splne bol vysoko a vrhal tieň na vodu, ktorá špliechala na betónovú hrádzu vzdialenú tridsať metrov. V diaľke na juhovýchode blikali svetlá Fort Sumteru. Pred sebou som mal sútok riek Ashley a Cooper. Väčšina obyvateľov Charlestonu vám povie, že práve tam tie rieky tvoria Atlantický oceán. Sullivan's Island bol na sever, takisto pláž, kam sme chodili plávať. Zatvoril som oči a počul som ozvenu nášho smiechu.

To bolo dávno.

Za mnou ešte vždy ležalo „sväté mesto“, kostolné veže prebodávali nočnú oblohu. Podo mnou ležal môj tieň. Mesiac ho vrhal na strechu, takže ma ťahal za nohavicu a prosil, aby som ustúpil dozadu. Železné zábradlie, ktoré ma držalo, vyrobila pred nejakými päťdesiatimi rokmi miestna legenda, Philip Simons. Teraz v deťadesiatych rokoch boli jeho diela v Charlestone hitom a veľmi žiadané. Vranie hniezdo prežilo búrku a dostali sme ho s domom. Za tých trinásť rokov, čo sme tam bývali, sa tento meter štvorcový stal polnočným priestorom, z ktorého som sa rozhliadal po svete. Miestom môjho osamelého úniku.

Vo vrecku mi zavibroval mobil. Pozrel som na displej, videl som texaské smerové číslo. „Haló?“

„Doss Michaels?“

„Prosím?“

„Tu Anita Beckerová, asistentka doktora Paula Virtha.“

„Áno?“ Zatajil som dych. Veľa záležalo od jej ďalších slov.

Chvíľu mlčala. „Chceli sme vám zavolať...“ vedel som to, prv než to povedala, „... že sa zišla dozorná rada a rozhodla o parametroch výskumnej úlohy. V tomto čase prijímame iba primárne prípady, nie sekundárne.“ Zdvihol sa vietor a roztočil škrípajúci veterník. Kohút teraz ukazoval na juh. „Ak bude táto výskumná úloha pokračovať, ako dúfame, plánujeme na budúci rok robiť aj sekundárne prípady...“ Stratila sa a možno som sa stratil ja. „Pošleme list s odporúčaním, aby sa Abbie ujali na pozorovanie doktori Plist a Mackles zo Sloan-Ketteringu...“

„Veľmi pekne... ďakujem.“ Zaklapol som mobil.

Problém so Zdravasom je v tom, že prihrávka dlho letí vzduchom a väčšinou sa skončí v koncovom pásme. Preto ľudia vyzývajú Boha.

Pretože je to nemožné.

Telefón zazvonil druhý raz, nechal som ho zvonieť. Po minúte zazvonil znova. Pozrel som na displej. „Dr. Ruddy,“ stálo tam.

„Zdravím, Ruddy.“

„Doss.“ Hovoril ticho, tmene. Videl som ho, ako sa skláňa nad stolom s hlavou zaborenou do dlaní. Jeho stolička vrzla. „Dostali sme výsledky skenu. Keby ste mohli byť obaja pri telefóne, radi by sme sa o tom porozprávali.“

Stačilo mi počuť jeho tón. „Ruddy, Abbie spí. Konečne. Aj včera zväčša spala. Možno by ste to mohli prebrať so mnou.“ Čítal medzi riadkami.

„Som s vami.“ Ticho. „Ehm... je to...“ Potláčal emócie. Ruddy bol od začiatku našim hlavným doktorom. „Doss, mrzí ma to.“

Počúvali sme, ako sa počúvame. „Koľko jej zostáva?“

„Týždeň. Možno dva. Dlhšie, ak ju udržíte ležať... bez pohybu.“

Silene som sa zasmial. „Veď ju poznáte.“

Zhlboka sa nadýchol. „Áno.“

Strčil som mobil do vrečka a škrabal som si dvojdňové strnisko. Hľadel som na vodu, ale v duchu som bol o tristo kilometrov ďalej.

Vrátil som sa cez okno s prázdnyimi rukami a pľúcami dopoly plnými. Prstami som prechádzal po ráme prilepenom na stenu a zišiel som po ďalších schodoch. Schodište bolo úzke, vyrobené z borovicových dosiek širokých štvrt metra, a keďže malo takmer dvesto rokov, hlasno vŕzgalo – hovorilo príbeh o dávnych časoch a opitých námorníkoch, ktorí sa kedysi po ňom tackali.

Pri tých zvukoch otvorila viečka, ale pochybujem, že spala. Zapasníci nespia medzi kolami. Cez otvorené okná prenikal do našej izby svieži vánok a na lýtkach jej naskočili zimomriavky.

Zdola bolo počuť kroky, tak som prešiel cez spáľňu, zatvoril som dvere a vrátil som sa. Prisadol som si k nej, prehodil som jej cez nohy flísovú deku a oprel som sa o záhlavie postele. „Ako dlho som spala?“ zašepkala.

Pokrčil som plecami.

„Odvčera?“

„Takmer.“ Potláčali sme bolesti liekmi, ale nemohli sme zabrániť ich oslabujúcim účinkom. Ležala nehybne, celé hodiny sa nepohla, bojovala vnútorný zápas a ja som bol len bezmocný divák. Potom z dôvodov, ktoré ani jeden z nás nevedel vysvetliť, prežívala chvíle – niekedy dni –, keď mala úplne jasnú myseľ, bolesti ustúpili a bola úplne normálna. Potom sa bolesti bez varovania vrátili a znova sa začal jej súkromný boj. Vtedy pochopíte rozdiel medzi únavou a vyčerpaním. Spánok lieči únavu, ale nepomáha pri vyčerpanosti.

Zavetrila a zacítila zvyšky vody po holení, ktorá sa ešte vždy vznášala vo vzduchu. Zatvoril som okno. Zdvihla obočie. „Bol tu?“

Hľadel som na vodu. „Áno.“

„Ako to prebiehalo?“

„Viac-menej normálne.“

„To je dobre, nie? Čo je to teraz?“

„On ťa...“ prstami som naznačil úvodzovky, „prestáhuje.“

Posadila sa. „Kam?“

Ďalšie úvodzovky. „Domov.“

Pokrútila hlavou, a keď vydýchla, líca sa jej vyduli ako štvorzubcovi. „Podľa neho to je znova ako s mamou.“

Pokrčil som plecami.

„Ako si to uzavrel?“

„Ja som to neuzavrel. To on.“

„A?“

„Ráno pošle nejakých ľudí, aby ťa... vyzdvihli.“

„To znie, akoby sa chystal vyhodiť odpad.“ Ukázala na mobil. „Daj mi ho. Je mi jedno, či je u prezidenta.“

„Zlatko, nedovolím, aby ťa niekam vzal.“ Odškrabol som z papetu kúsok farby.

Počúvala kroky zdola. „Výmena stráže?“

Prikývol som a díval som sa, ako nákladný čln pomaly pláva po Ashley.

„Nehovor, že sa rozprával aj s nimi.“

„Ach, veru. Všetkých hneď upokojil. V podstate akoby im prečítal prísne varovanie maskované za povzbudenie. Jednoducho neviem odolať tomu, ako ti dáva to, čo chce, aby si mala, pod maskou tvojich najlepších záujmov.“ Pokrútil som hlavou. „Prefíkaná manipulácia.“

Omotala si nohu okolo mojej nohy, a keď zdvihla hlavu, pozrela mi do očí. Kedysi vyšportované stehná boli teraz ochabnuté, kolená hrčovité, píšťaly ako paličky s tenkými žilkami. Ľavá bedrová kosť, kedysi vlnatý vrchol presýpacích hodín, jej trčala spod nočnej košeľe, ktorá jej voľne visela na pokožke. Po štyroch rokoch mala kožu takmer priesvitnú – plátno vyblednuté od slnka. Teraz jej koža visela na kľúčnej kosti ako sušiacia sa bielizeň.

Suchtavné kroky dolu prešli do kuchyne. Abbie hľadela na dlážku. „Sú to dobrí ľudia. Robia to každý deň. Nám stačí raz.“

„Áno... stačí raz.“

Naša posteľ bola staromódna, s baldachýnom, kus južanského nábytku, nad akým južanské ženy vzdychajú. Ten tmavý mahagón stál meter nad zemou, na oboch stranách mal schodíky

a božeuchovaj, aby ste sa v noci skotúlali dolu. Malo to dve výhody: mohla tam spať Abbie, a keď som si ľahol na svoju stranu, ponad parapet som mal výhľad rovno na charlestonecký prístav.

Hľadela cez okno von, kde sa svet rozkladal ako mapa a kde blikali zelené a červené svetlá v prielive. Chytila prstami moje prsty. „Ako to tam vyzerá?“

Uvolnil som jej šatku a nechal som ju spadnúť na plecيا. „Krásne.“

Prekotúľala sa ku mne, zložila si hlavu na moju hrud' a vklzla mi prstami pod košeľu, kde som mal hrud' porastenú chlpmi. Pokrútila hlavou. „Mal by si si dať vyšetriť hlavu.“

„Vtipné. Tvoj otec mi povedal to isté.“ Hľadel som na vodu a poslepiacky som prechádzal prstom po jej uchu a krku. Na more sa vydávala loď lovcov garnátov. „V skutočnosti ti to hovorí takmer štrnásť rokov.“

„Človek by čakal, že ho poslúchnem.“ Osvetlené rahno lode na lov garnátov sa pomaly otočilo z východu na západ, a keď sa dostali na väčšie vlny, kĺzali po hladine oceána.

Oči mala prepadnuté, viečka tmavé, akoby na nich mala vyteťované tieň. „Sľub mi jedno,“ povedala.

„Už som ti to sľúbil.“

„Myslím to vážne.“

„Dobre, ale nesľúbim ti nič, čo sa týka tvojho otca.“ Spojila prsty a vytrhla mi z hrude chl'p. „Hej,“ počúval som si hrud', „nemám ich tam veľa.“

Prsty mala dlhé, tak ako nohy. A teraz, keď boli vychudnuté, sa zdali ešte dlhšie. Ukázala mi na tvár. „Skončil si?“ Zakrúžila prstom v otvore mojej košele. „Lebo vidím ešte jeden.“

To bola moja Abbie. O pätnásť kíľ ľahšia, ale stále pripravená žartovať. A toho som sa držal. Toho prsta mieriaceho do tváre, ktorý hrozil, že použije silu, sľuboval humor a hovoril: „Mám ťa radšej ako sama seba.“

Poškrabala ma po hrudi a kývla hlavou na fotku svojho otca. „Myslíš, že vy dvaja sa niekedy budete rozprávať?“ Skúmal som tú

fotku. Urobili sme ju vlni na Veľkú noc, keď krstil svojho nového miláčika *Reel Estate*. Stál s rozbitou fľašou v ruke, z provy kvapkalo šampanské a biele vlasy mu rozvieval morský vánok. Za iných okolností by sa mi páčil a niekedy si myslím, že aj ja by som sa páčil jemu.

Pozrel som na jeho fotku na bielizníku. „Ach, určite k tomu niečo povie.“

„Vy dvaja ste si podobnejší, než si myslíš.“

„Prosím ťa...“

„Myslím to vážne.“

Mala pravdu. „Ešte vždy ma jeduje.“

„Aj mňa, ale je to tvoj otec.“

Ležali sme potme a počúvali sme pod nami kroky nevítaných neznámych, ktorí to mienili dobre. „Človek by si myslel,“ poznamenal som s pohľadom upretým na dlážku, cez ktorú prenikali tie zvuky, „že vymyslia lepší názov než hospic.“

Prevrátila oči. „Aký?“

„No, znie to akosi...“ nedopovedal som.

Ešte chvíľu sme mlčky sedeli. „Volal Ruddy?“

Prikývol som.

„Všetci traja?“

Znova som prikývol.

„Nijaké zlepšenie?“

Pokrútil som hlavou.

„A čo ten chlapík z Harvardu?“

„Včera sme sa rozprávali. Na tej výskumnej úlohe začnú pracovať až o pár mesiacov.“

„Sloan-Kettering?“

Pokrútil som hlavou.

„A čo webová stránka?“ Pred dvoma rokmi sme vytvorili webovú stránku pre ľudí s Abbinou diagnózou. Stala sa z nej inštitúcia na získavanie a triedenie informácií. Veľa sme z nej získali. Spoznali sme množstvo ľudí, ktorí nás nasmerovali k množstvu erudovaných ľudí. Bol to dobrý zdroj.

„Nič.“

„Tak to je na porazenie.“

„Vzala si mi to z jazyka.“

Znova ticho, Abbie skúmala nenalakovaný necht. Konečne pozrela na mňa. „Oregon?“

Oregonská univerzita zdravia a vedy, inak OHSU, bola na poprednom mieste vo vývoji novej systémovej terapie, ktorá bola zameraná na rakovinu na bunkovej úrovni. Bola skutočne v predných líniiach. Niekoľko mesiacov sme s nimi boli v kontakte, dúfali sme, že sa budeme môcť zúčastniť na klinických skúškach. Včera stanovili parametre tých skúšok. Keďže jej choroba sa rozšírila z miesta pôvodu, Abbie nespĺňala podmienky. Pokrútil som hlavou.

„Nemôžu urobiť výnimku?“

Znova som pokrútil hlavou.

„Spýtal si sa?“

Vyžadovalo to tak veľa. A ja som mohol iba sedieť a pozeráť sa. Držal som ju za ruku, krmil som ju polievkou, kúpal som ju alebo umýval jej vlasy, ale neodišlo to. Nech ste do toho hodili čokoľvek.

Chcel som to stiahnuť. Chcel som to zabiť. Rozsekať na márne kúsky, pochovať to do zeme, rozdrviť to na ničové nič a vymazať jeho pach z planéty. Ale neprišlo to sem, lebo to bolo hlúpe. Nikdy to neukáže tvár a ťažko možno zabiť čosi, čo nevidíte.

„Áno.“

„A M. D. Anderson v Houstone?“ Neodpovedal som. Spýtala sa znova.

„Volali a...“ šepkal som, „... rozhodnutie padne o nejaké dva-tri týždne. Tá,“ luskol som prstami, „dozorná rada sa z nejakého dôvodu nemohla stretnúť. Niektorí doktori boli na dovolenke...“ Odvrátil som pohľad a pokrútil som hlavou.

Prevrátila oči. „Znova vyčkávanie.“

Prikývol som. Na nočnom stolíku ležal žltý papier poskladaný na tretiny. Celá stránka bola popísaná Abbiným písmom. Pod pa-

pierom ležala čistá obálka. Strieborné večné pero značky Parker slúžilo ako ťažidlo.

Dlho mlčala, pohľad upierala k prístavu. „Kedy si naposledy spal?“ spýtala sa. Pokrčil som plecami. Pritiahla si ma a zložila si hlavu na moju hrud'. Keď som znova otvoril oči, boli tri hodiny ráno.

Ticho narušil jej šepot. „Doss?“ Nočná košeľa sa jej zviezla z pleca. Ďalšia pripomienka toho, čo jej choroba ukradla. „Tak som rozmýšľala.“ Na dlažbe pod oknami zahrmtal konský povoz.

Nie som pomstychtivý človek. Nenahnevám sa bez príčiny a väčšina ľudí vám povie, že nevybuchnem ľahko. Som trpezlivý. Ak máte astmu, chápete to. Možno preto ma toľko ľudí žiada, aby som ich vzal na rybačku.

Abbie hľadela na zarámovaný novinový článok na stene, zažltnutý od slnka.

BOLO TO PRED šiestimi mesiacmi. Charlestonské noviny uverejnili optimistické články o miestnych celebritách a ich novoročných predsavzatiach. Chceli naštartovať aj nás ostatných. Zavolali Abbie a spýtali sa, či s ňou môžu urobiť interview.

Reportér prišiel do nášho domu a sedeli sme na verande, pozorovali sme odliv. S perom v ruke čakal, že bude odriekať úžasné veci. Jej odpovede ho ohromili. Oprel sa, skúmal svoje zápisky a obrátil svoj zoznam. „Ale...?“

Posadila sa, naklonila sa k nemu a donútila ho odtiahnuť sa. „Videli ste niekedy začiatok *Jetsonovcov*?“

Zatváril sa prekvapene. „Jasné.“

„Pamätáte sa, ako George a Astro skočili na bežecký trénažér?“ Prikývol. „To sme štyri roky robili my.“ Poklopkala mu po zápiskovníku. „Tento zoznam je môj najlepší pokus odtrhnúť sa z reťaze.“

Pokrčil plecami. „Ale tu nie je nič...“

„Mimoriadne?“ dopovedala zaňho. „Viem, v skutočnosti je to celkom normálne. A presne o to ide. ‚Normálne‘ je len spomienka.“ Pozrela na mňa. „Posledných pár rokov nás očistilo od všetkého mimoriadneho.“ Posunula si slnečné okuliare. „Človek sa dlho snaží udržať hlavu nad vodou a vtedy si uvedomí, na čom mu v skutočnosti záleží. Tento zoznam je spôsob, ako vzdorujem. To je všetko. Človek nemusí zdolať Mount Everest, bežať s byčkami v Pamplone ani obletieť svet v balóne.“

Oprela sa a utrela si slzy z tváre. „Potrebujem,“ chytila ma za ruku, „sediť na pláži, na ktorej povieva vánok, popíjať drinky ozdobené dáždničkami a venovať sa farebným kombináciám niečej kuchyne.“

Na chvíľu sa zamyslela. „Hoci by som rada robila premety na starom lietadle.“

Zatváril sa zmätene. „Premety?“

Rukou naznačila veľký kruh. „Veď viete... premety.“

„Môžem to pripísať na zoznam?“

Vtedy som zasiahol. „Áno.“

Ale nenazvala to predsavzatie, označila to ako desať najlepších želaní na celý rok. Na čitateľov to zapôsobilo. Možno sa im páčila tá jednoduchosť, odvážna úprimnosť. Nie som si istý. Za posledných päť mesiacov dostávala veľa listov a ľudia sa jej ozývali aj na webovej stránke. Chcel som jej pripomenúť, že kedysi dúfala a mala isté želania, a tak som ten článok zarámoval a zavesil k posteli. Jediný problém bol v tom, že vzhľadom na to, čo sme prekonalí v prvej polovici roka, sme v skutočnosti nič neodfajkli. Ukázala na článok. „Podaj mi to.“

Nočnou košeľou utrela prach zo skla, videla v ňom svoj odraz, potom uvoľnila úchytky, vybrala kartón a vytiahla článok spod skla. So smiechom si prečítala ten článok, pokrútila hlavou. „Stále si to želám.“

„Aj ja.“

Lahla si na posteľ. „Chcem ti dať darček k výročiu.“

„Päť mesiacov vopred?“

„Prekvapuje ma, že si pamätáš ten dátum.“

„Nič nechcem.“

„Toto budeš chcieť.“

„Nič nepotrebujem.“

„To si ty myslíš.“

„Miláčik...“

„Doss Michaels.“ Pritiahla si ma. „Ale nechcem to urobiť tu. Nie takto.“ Odhrnula mi vlasy z čela. Už znova sa tvárila pobaveno. „Neurobím to.“

Vidíte? Je to tu. Za tých takmer pätnásť rokov, čo ju poznám, si Abbie vypestovala a prejavila črtu, ktorú som nikdy nevedel definovať. To slovo som mal na špičke jazyka, ale nevedel som ho artikulovať. Každé slovné vyjadrenie bolo slabé. No hoci označenie mi uniká, jeho moc nie.

„Ale...“ namietol som.

„Tu nie.“

Keď bola takáto, nemalo zmysel sa s ňou hádať. Či už bola, alebo nebola chorá. A hoci by sa tomu bránila, zdedila to po otcovi. Jedinou odpoveďou bolo: „Áno, prosím.“ Zvláštne, ako vás vedia dve slová navždy zmeniť. Položil som článok na prikrývku. „Vyber si jedno.“

Ukázala bez pozerania. „Splavovať riekou až od Moniacu.“

Číslo desať. To bolo najnemožnejšie želanie z celého zoznamu. Zdvihol som obočie. „Uvedomuješ si, že o dva dni máme prvého júna?“ Prikývla. „A to je oficiálne začiatok sezóny hurikánov?“ Znova prikývla. „A že sa práve liahnu obrovské moskyty?“ Privrela oči a naposledy prikývla s lišiackym úsmevom.

Ukázal som k domu jej rodičov o pár ulíc ďalej. „A čo on?“

Poklopkala po žltej stránke na nočnom stolíku.

„Keď to dostane, zavolá Národnú gardu.“

„Možno nie.“ Posadila sa a tvárila sa sústredene. „Mohol by si sa porozprávať s Garym. Mohol by mi predpísať čosi... čosi...“

Pritisla mi prsty na pery. „Hej.“ Chcela mi pozrieť do očí. Vide-
nie mala rozmazané a vedel som, že to len znásobuje váhu bre-
mena, ktoré ju ťažilo. Obrátil som sa. „Porušil si niekedy sľub,
ktorý si mi dal?“

„O žiadnom neviem.“

Zložila článok a strčila mi ho do vrecka na košeli. „Tak nezačni
teraz.“

Ani jedna možnosť sa mi nepáčila. „Abbie, rieka nie je vhod-
né miesto na...“

„Tam sme začali.“

„Viem.“

„Tak ma vezmi nazad.“

„Miláčik, tam nás nečaká nič iné, len utrpenie. Nebude to to
isté.“

„To posúdim ja.“ Pozrela cez okno na juh.

Skúsil som naposledy. „Vieš, čo hovoril Gary.“

Prikývla. „Doss, viem, o čo ťa žiadam.“ Poklopkala mi po hru-
di. „Hovorí, že sme sa dostali na koniec.“ Pokrútila hlavou a pri-
tisla mi pery na tvár. „Začnime odznova.“

A tak sme začali.

Charles Martin
TAM, KDE SA KONČÍ RIEKA

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2021.

Číslo publikácie 2 442
Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková
Technická redaktorka Jana Urbanová

Z anglického originálu *Where the River Ends*,
ktorý prvýkrát vydalo v roku 2008 vydavateľstvo Broadway Books,
značka Doubleday Publishing Group, súčasť spoločnosti
Random House, Inc., New York,
preložila Tamara Chovanová.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač CPI Moravia Books, s. r. o., Pohořelice

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA